

<...>

скільки в слові «Батьківщина» солодкавого і картатого.
тип паче, якщо йдеться про Україну і про нас – її травмованих дітей.
ми голосно питали: «Мамо, мамо, а де це наш тато?»
тато бухав, нюхав клей, роздавав усім піздюлей.

і у цьому зовсім відсутня типова частина трагізму,
та, де йдеться про домашнє насилля, бійки і кров на паркеті.
наразі вже інші проблеми – глобальна війна і всесвітня криза,
відсутність революції, попри наявність міцних багнетів.

але не вистачає міцних голів. і терпких губ. і гарячих грудей.
забагато є старших братів – вони точно в дитинстві нас катували.
доводиться мовчки слухати, у кутку, на зупинці, серед людей.
і молитись про те, щоб за спостереження не штрафували.

<...>

Опівночі я стою посеред темної вулиці.
Навкруги – комуністи і прихильники дрібної буржуазії.
Околиці до неба туляться. А ти сподіваєшся, що не збудеться
Приєднання тебе і земель довкола до Західної Росії.

І поки тут ще не будують газових камер,
Поки на камерах спостереження лишилися сліди твоїх губ,
Можна спробувати стати зірками, поліпшити карму
І підірвати навколо себе світ, а за ним – і YouTube.

Без тебе зима – не зима, і нема як голосувати...
Немає за кого... Навіщо? Повільно дерева лисіють.
І якщо ти захочеш, я куплю АК і почну бікувати.
Навіть якщо ти вирішиш, що треба жити у Західній Росії.

<...>

Останніх півроку моя країна –
Це серце, печінка і хворе плече.
А ми її сестри, брати й лікарі,
А ми її Че.

А ми її Че,
А ми її Че!
І хай всім болять – аж стиснулися зуби,
Зима нас пече і літо пече, –
Донбас, Крим і Мир, ще й газові труби.

Усе так непевно – напевно, мабуть...
Нам не дають збудувати ковчег,
Зате час від часу під сраку дають –
Хоч ми ніби й Че,
Хоч ми ніби й Че.

Нам можна кричати, хоч рана й пече.
Пече, наче хоче загоїтись.
А що вам іще, що вам іще
Потрібно, щоб заспокоїтись?

А ми її – ох.
А ми її – ах,
Віть-віть і тьох-тьох-тьох.
Розбити у прах і відправити нах,
А потім вдавати – нам пох.

Нам Бог помагає,
Сонечко світить
І річка невпинно тече...
І хай нас надалі так круто качає –
Ми ж все-таки Че!
Ми ж все-таки Че...

<...>

почнемо із того від того, що світ тісний.
у ньому є путін, є меркель, є навіть обама...
наша весна й монохромні кадровані сни —
це просто обман чи звичайна омана.

в мені накупіло — крізь ту пустоту.
я відчуваю — навхрест, попри сильні морози,
ми переможемо всю цю чорнуху і цю гопоту...
...і хай нам несуть лише чай і важкі папіроси.

хай моя мама — вчергове, увечері —
помолиться, ніби за рідних дітей...
хоч ми всі — приречені, ми — новоспечені,
господь вберігає нас від піздюлей.

серце тисне. воно — революція.
в кожному з нас — малесенький Че...
лише не забудьте тепло вдягнутися
і відчувуйте рідне плече...

<...>

внутрішні війська мої у кишені джинсів
ховають ножі, кастети й довгі слова...
кілька убитих полковників, двоє заляканих принців
збереглися рубцями і плямами на рукавах.

ці хлопчачі усередині втомилися від повсякденних атак:
вони кожного вечора дякують мені, що живі,
мовчки охороняють увесь цей сраний бардак
в моєму серці, в моїй голові.

осінь дає команду розігнати внутрішній протест,
іти в атаку з гумовими кийками і сльозогінними газом.
внутрішні війська мої не хочуть підіймати цей хрест,
не збираються вірити у весь цей абсурд і маразм...

створення світу передбачало дурниці —
я нарешті збагнув це, зрозумів, записав у блокнот.
навіть найвідчайдушніші демони й благородні лицарі
відмовлялись від пекла й віри, стягив і клейнод.

стоять і дивляться на мене, ніби горобчики
опустили світлі голівки. здали ножі, слова і кастети.
внутрішні війська мої — маленькі хлопчики.
дезертири, що скоро стануть поетами...

<...>

Мені наснилася війна: з чорними волоссям,
Брудом під нігтями і сухою ороговілою шкірою.
Все відбулося. Залишилося відголосся.
І каноніри відходили зі зневірою.

Маленькі хлопчики. Вчорашні мішені,
Не винні нікому, винні лиш собі.
Ховають на згадку гільзи в кишені,
Змиваючи кіптяву в себе з лобів.

На фото вони будуть вічно засмучені.
З печаткою смерті — обличчя незримі.
Обнесені щільно дротами колючими
І блокпостами німими.

Мені наснилася війна: ця пані у чорному,
У неї від крові червоний рукав.
Вона підбирала нещадно поборених,
І їх автомати, гвинтівки і ПЗРК...

Війна розставила все на місця.
На місці життя — лиш залізні хрести,
І кожен патрон — це не просто цвях.
Це є я і Ти. Це є я і Ти.

навіщовірші

Навіщо вірші Війська солдати
Навіщо вірші Щоб не бухати
Навіщо вірші Щоб не брехати
Навіщо вірші Бо тато й мати

Навіщо вірші Давай по цигарці
Навіщо вірші Задля вібрацій
Навіщо вірші Це облігації
Навіщо вірші Як ініціація

Навіщо вірші Щоб любили самки
Навіщо вірші Виводити плямки
Навіщо вірші Зривати клямки
Навіщо вірші Щоб рити ямки

Навіщо вірші І вірші навіщо
Часом кращі А часом гірші
Навіщовірші Віршінавіщо
Ми стали наївніші Стали віршіше

<...>

Біда не приходить сама,
і буде лиш гірше, як не чекали б ми.
У тебе немає дна?
У мене немає палуби.

Далі лиш літо – невідомі шляхи.
Аби не згоріти, неначе птахи,
Можна ховатись у теплій ріці,
Топити печаль у густім молоці.
Солодка отрута нас понесе.
Знаєш, як круто – забити на все?

Сорочка брудна – як любила б, то певно, попраля би?

У тебе немає дна?
У мене немає палуби.

<...>

нас огорнув листопад безликий,
дощ за вікном, мов цимбалами, дзенькнув.
а космос навколо такий великий —
куди ж там мені, такому маленькому?

він розмовляє зі мною устами-проміннями,
холодом зранку у горлі набряклому.
робить нас тінями — винні, не винні ми...
клякнуть дерева — я так намок і розм'якнув.

з дошки стираються числа і довшають ночі,
космос вже вкотре дає зрозуміти, що ми — мудаки.
не вдасться ні з чого так просто узяти й зіскочити —
хіба що зі скелі під співи пташок і вовків.

уся ця сезонна патетика дуже напружує.
пружні обійми холодних осінніх доріг
дають нам повірити — ми ще одужаємо.
чи бодай збережемо дітей і старих.

<...>

Минаємо Бичев і Тушов на Замосць. В дорозі додому.
Місцева фонетика вказує, як і коли повертати.
Нам посміхаються бармени, мов санітари з дурдому,
І ввічливі старші пані на касах у супермаркетах.

Гребенне. Все ближче і ближче на нас насувалось.
Скажу всім відверто і щиро — нас сильно гребло.
А в черзі навколо герої народних пісень тусувались
І митник прискіпливо глянув мені у... табло.

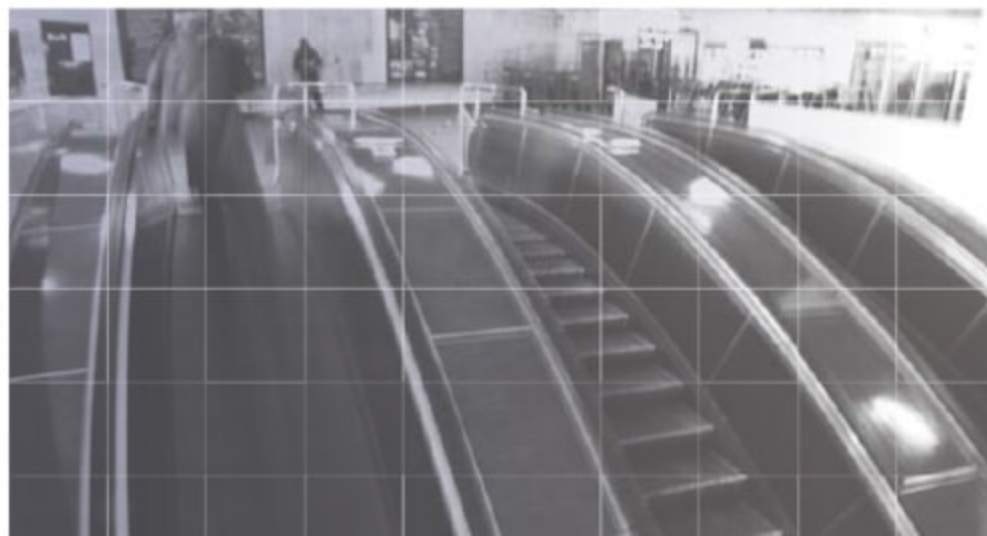
А потім і каже по-польськи: куди ти, патлатий?
Навіщо назад тобі в те потойбіччя?
Тут все ліберально, під захистом ОБСЄ і НАТО
А там усюди — лиш середньовіччя.

Скажи-но мені, непокірний мій брате,
Навіщо вертаєшся в край свій німий?
Забув забашляти оренду за хату й квартплату?
Кредит непідйомний чекає банкір-кровопивця сумний?

Агонія рідна моя і еклектика
На мить пригадалась мені, але зразу пішла.
Віддай мені, митнику, всі документики,
Прощай. Адіус! Іншаллах!

Отам, за шлагбаумом, рідні кобзарики,
Вишневий Содом біля хати цвіте.
Шахтарочка Таня й гуцулка Оксана
Просили приїхати в їх смт.

Постав-но печатку, друже мій, братику,
Й наш самохід перетне горизонт вже за мить.
Поринемо знову у рідну романтику
Допоки країна ще спить.

поки літак не відпускає трап, поки пілота не попускає драп,
ми звідси не поїдемо – тут добра вентиляція...
тепер ти розумієш нульову доцільність політичних мап,
бо революція – насправді – починається з вібрації.

вібрує всюди – в пабах, магазинах, ресторанах.
за кого б ти не вболівав – Карпати чи Чикаго Буллз,
що б не любив – коктейлі молотова, нітрогліцерин в бананах –
я помолюсь за те, щоб й далі вібрував твій пульс.

7

бо кожен може до цих слів прислухуватися,
танцюючи у барах танго, затягнувши сумно караоке.
тримати себе у руках і не збухуватися,
коли навколо ніч зимова й морок кароокий.

кому був винен – урочисто всім прощаю.
гуде мотор, ковтаючи п'ятнадцять тонн пального.
поки літак не відпускає трап, поки пілота теж не відпускає,
ми знищимо усі маршрути, видалимо блоґи.

бо наше серце, очі й руки діють від вібрації –
і поштовхи щораз сильніші в животі.
сади із крейди проростають крізь доми й палаци...
цей пульс відчутний навіть для собак й котів.

а як же ти?

<...>

скільки в слові «Батьківщина» солодкавого і картатого.
тип паче, якщо йдеться про Україну і про нас – її травмованих дітей.
ми голосно питали: «Мамо, мамо, а де це наш тато?»
тато бухав, нюхав клей, роздавав усім піздюлей.

і у цьому зовсім відсутня типова частина трагізму,
та, де йдеться про домашнє насилля, бійки і кров на паркеті.
наразі вже інші проблеми – глобальна війна і всесвітня криза,
відсутність революції, попри наявність міцних багнетів.

але не вистачає міцних голів. і терпких губ. і гарячих грудей.
забагато є старших братів – вони точно в дитинстві нас катували.
доводиться мовчки слухати, у кутку, на зупинці, серед людей.
і молитись про те, щоб за спостереження не штрафували.

<...>

Опівночі я стою посеред темної вулиці.
Навкруги – комуністи і прихильники дрібної буржуазії.
Околиці до неба туляться. А ти сподіваєшся, що не збудеться
Приєднання тебе і земель довкола до Західної Росії.

І поки тут ще не будують газових камер,
Поки на камерах спостереження лишилися сліди твоїх губ,
Можна спробувати стати зірками, поліпшити карму
І підірвати навколо себе світ, а за ним – і YouTube.

Без тебе зима – не зима, і нема як голосувати...
Немає за кого... Навіщо? Повільно дерева лисіють.
І якщо ти захочеш, я куплю АК і почну бикувати.
Навіть якщо ти вирішиш, що треба жити у Західній Росії.

Останніх півроку моя країна –
Це серце, печінка і хворе плече.
А ми її сестри, брати й лікарі,
А ми її Че.

А ми її Че,
А ми її Че!
І хай всім болить – аж стиснулися зуби,
Зима нас пече і літо пече, –
Донбас, Крим і Мир, ще й газові труби.

Усе так непевно – напевно, мабуть...
Нам не дають збудувати ковчег,
Зате час від часу під сраку дають –
Хоч ми ніби й Че,
Хоч ми ніби й Че.

Нам можна кричати, хоч рана й пече.
Пече, наче хоче загоїтись.
А що вам іще, що вам іще
Потрібно, щоб заспокоїтись?

А ми її – ох.
А ми її – ах,
Віть-віть і тьох-тьох-тьох.
Розбити у прах і відправити нах,
А потім вдавати – нам пох.

Нам Бог помагає,
Сонечко світить
І річка невпинно тече...
І хай нас надалі так круто качає –
Ми ж все-таки Че!
Ми ж все-таки Че...